

КАТО ЗАЩИТНО СРЕДСТВО ТЪРСЯ СВЕТЛИНАТА

Йордан ЯНКОВ

разговаря с художничката

ДОЛОРЕС ДИЛОВА

– Госпожо Дилова, ненавършила дори и тридесет години, вие вече сте автор на едно сравнително солидно творчество със своя художествена специфика, със свои поотделно завършени етапи. Плод на умишлена амбиция или инстинктивно стават това динамично обновление у вас?

– Започна ли да рисувам, имам чувството, че съм се хванала на някаква игра, чийто край не бих могла да си представя предварително, но мога да си дам поне сметка, че увлечението ми в тази игра все повече расте... И завършването на картината ми е като че ли повече крайно изчерпване на силите ми, отколкото някакво задоволство от свършената работа, споходило ме по логичен път. Обновлението? Поне за мене то е нещо съвсем естествено. По-скоро аз бих го нарекла промяна – напред, встрани, нависоко, надълбоко. Промяната е обогатяване, а обогатяването е движение не само напред... Дори аз предпочитам движението, на дълбоко. Не мога да си представя докъде може да ме доведе една амбиция в моето творчество. Амбиция в спорта – да. Или в материално-производителния труд, но в изкуството?...

– Вероятно и сега ви се налага да рисувате портрети. Можете ли да направите разлика между портретите, които рисуваше „реалистката“ Долорес Дилова, и тези, които рисувате сега „абстракционистката“?

– Проблемите на портрета са проблеми на изкуството въобще. Напоследък се убеждавам, че погледът на художника трябва да бъде отправен повече навътре, отколкото навън. Истински ценното в едно изкуство е повече извън това, което възприемат сетивата ни. Опитвам се не да изоб-

разявам видимите черти на портретувания, а да изведе и внуша на зрителя вътрешния му образ. Някога, като „реалистка“ рисувах само маските на лицата...

– Видно е, че напоследък особено много ви занимава светлината. Дори тя се е превърнала в основна изобразителна аргументация във вашите живописни творби. Модификация на западноевропейския футуризм? Или на опарта? Или някаква своеобразна симбиоза от двете – патент на Долорес Дилова?

– Единството на хармонията вътре и извън нас е най-важният момент за нашето съществуване. И в нарушението на тази хармония аз намирам корена на нашите човешки страдания. Светлината у нас и светлината около нас – това е животът. Всяка разруха е разруха на светлината у нас.

Човекът принизява страстите си – живее дребнав, страховито, жалко, сметкаджийски, търси във всичко изгода... И в резултат, наум ми идват следните думи, които забравих дори кому принадлежаха, но самите тях не забравих: „Не е страшно, че ще остана сам. Най-страшното е, че те обичам малко...“ Лично мене ме е страх от мъртвородения живот. Има такъв. И може би като защитно средство търся светлината...

– Естествено е да си представим какво може да ви пречи да творите. Интересно би било за читателите да знаят какво ви помага в творческия процес – друго изкуство? Близки хора?...

– Различни неща ми помагат. Но може би най-добре би ми помогнала една необходима илюзия...